

ARISTO KRAT

ANTONÍN
MAZÁČ

ARISTO

KRAT

**ANTONÍN
MAZÁČ**

*Přátelství stvrzené u vína
jak víno vyprchá do rána.*

- Friedrich von Logau -

15. duben, pátek

KAPITOLA 1

Možná někdy jindy by se zvládl *ubránit*.

Ale dnes se nechal ukolébat klidným rozhovorem a neodhadl jeho sílu.

Stačil moment nepozornosti, pár bleskurychlých pohybů a útočnickovy prsty se mu zabořily do masa nad klíční kostí.

Ota Lefler měl spoustu plánů, které se začaly rozplývat stejně jako místnost před ním. A strašlivě ho to sralo, protože ty plány byly luxusní, excelentní.

Paniku vystřídalo teplo, které se mu rozlévalo od temene až po konečky prstů. Pronikalo do krku, do břicha, do slabín. Cítil, jak mu ochabují paže. Levá, ochromená stiskem útočníka, se začala třást. Na podlahu dopadla injekční stříkačka s bůhvíjakým svinstvem.

Ota si vzpomněl na nějaké trapné pravidlo, které mluvilo o tom, jak člověk pozná, že je zamilovaný. Cítí v břiše motýlky. Spousty motýlků. Jedna holka ze střední o tom dokonce napsala básničku a četla mu ji v restauraci nad hrnkem horké čokolády. Nazvala ji *Svrbění* a prý to vystihovalo veškeré její pocity.

Jeho veškeré pocity teď vystihoval bílý strop, který se před ním vyloupl, když se mu podlomila kolena.

O zamilovanosti nemohla být řeč, ale právě teď měl pocit, že má místo žaludku motýlí farmu. Ne tak v puse. Tam cítil pachůť hořkých slin. *Jako bych ty motýly rozkousal*, napadlo ho. *Jako by stoupali krkem nahoru, plnili mi ústa hnusnou*

pelyňkovou příchutí a – což bylo nejhorší, to si uvědomoval stejně dobře jako to, že je v téhle místnosti jeho konečná stanice – *nešli vyplivnout, protože rty ani jazyk mi už pěknou chvíli nepatří*. Byly tam, věděl o nich, ale necítil je.

Přestal se bránit. Poznal, kdy to postrádá smysl. Bylo to jako snažit se bojovat s párátkem proti samopalu. Netušil, co s ním útočník provedl, jaký zázračný chvat na něj použil, ale byl bez síly. Doslova cítil, jak mu uniká z těla, a ten chlap za ním měl stisk jako ze železa.

Jed, nebo uspávací?

A není to do prdele jedno?

Cítil z něj pach venkovního světa. Závan někoho, kdo tráví většinu života někde na cestách. Bylo to čerstvé a osvěžující.

Hlavou mu proletěla vzpomínka na víkendy u prarodičů. Farma, koně, mraky třešní a vesnické holky. Když stály s košíkem mezi nohama na žebříku v sadu a česaly ovoce, koukal jim jako desetiletý špunt pod sukni a cítil svou první erekci.

Možná by se usmál, kdyby mu to tuhnoucí svaly dovolily. *Osvěžující*. Mělo by mu to přijít frustrující, deprimující nebo děsivé. Ale určitě ne osvěžující.

Strop nad Otou se pohnul. Lustr s modrým stínidlem pomalu mizel. To mohlo znamenat jediné – muž se ho snaží někam odtáhnout.

A potom co? Vykuchat? Upéct a sežrat? Kdyby ho chtěl zabít, už by to přece udělal. Netahal by ho...

Nedokázal otočit hlavu, ale oči ano. Viděl část dveří od koupelny. Okolo kliky už byly celé odřené, bílá barva byla pryč.

Takže koupelna. Možná ho přece jenom chce zabít. Ve vaně se lidské tělo likviduje mnohem líp, to je jasná věc. Není potřeba igelit, všechna krev odteče odpadem. Když je člověk

šikovný a má dostatek tašek, odnáší postupně z bytu celé tělo a žádný souseď nic nezpozoruje. Dnes jsou lidé ukázkově nevšimaví, a když jim člověk nezhebně přímo na rohožce, dávají od všeho ruce pryč.

Slyšel zvuk otevírajících se dveří, nad sebou viděl ostré světlo, prádelní koš i rohovou polici s platy nějakých prášků. Zahlédl Saridon a přepadla ho touha narvat si celé plato do pusy, zapít a doufat, že celou tuhle nepříjemnou událost zaspí.

A s touhle touhou se vynořila další. Až bylo s podivem, že o sobě tak dlouho nedávala vědět.

Touha vědět proč.

Proč? Proč se někdo tak moc snaží ho vyřadit z provozu?

Proč, do prdele?

Ostré světlo na chvíli zmizelo, ale nakonec se mu ukázalo zleva. Tou dobou už se mu klížily oči. Látka, ať už to bylo cokoli, zachvacovala jeho tělo. Cítil tlak v bulvách, rvaly se mu ven. Světlo ze zářivky je zase vracelo zpět do důlků.

„Tady si chvíli odpočineš,“ slyšel Ota muže nad sebou.

Seru na tebe, měl chuť odpovědět, ale při tom jen zůstalo.

Pamatoval si jeho vypracované paže a ostrou bradu, ale všechno ostatní se ztrácelo v mlze. Snažil se vykreslit jeho obličej, ale nejdřív se mu v dálce objevil z nějakého důvodu dávno zapomenutý učitel češtiny a potom jeden průměrný tenista, jehož nedávno sledoval v televizi. Adam... jmenoval se Adam něco...

Hlava mu sklouzla po hladké vaně, na krku ucítil řetízek, na jehož konci byl gumový špunt. Zabloudil očima nahoru a uviděl před sebou mlhového muže.

Sklouzl se ještě o něco dál a teď už to bylo mnohem pohodlnější.

Byl si jistý, že leží ve vaně.

Už se ani nenamáhal otvírat oči, nebylo by to k ničemu. Cítil, jak mu buší srdce. Hlava ho bolela jako střep. To bylo znamení, že je stále naživu.

Ze světa za zavřenými víčky k němu doléhal hlas muže. Věděl, že by se měl bát... A určitě se ještě nedávno bál, až se mu ti motýlci v břiše třepotali...

Ještě nedávno by ses nebál, odpověděl mu jeho vnitřní hlas tiše, *ještě nedávno bys toho kretěna nad vanou vykleštil a vychutnal si jeho holčičí pištění.*

Už necítil strach, jen únavu.

„Vrátím se. Odpočívej, buď hodný kluk a možná všechno dobře dopadne,“ ozvalo se ze světa nad ním.

Nedovolil si nesouhlasit.

Nechal si přelepit pusou kusem izolepy a jako hodný kluk začal odpočívát.

17. duben, neděle

KAPITOLA 2

Saša Kraus se protáhl pod zrezlým potrubím a nasál vzduch prosycený plísní a vůní rozpékané pizzy. Vlevo od něj byla díra jen ledabyle zakrytá dřevěnou deskou. Mezerou sem pronikaly sluneční paprsky a křik dětí z restaurace nad ním.

Sklonil hlavu, vyhnul se masivnímu železnému šroubu a vytáhl malou baterku. Strčil si ji mezi zuby, tenký kužel světla zamířil na stěnu po pravé straně a zakroužil po ní.

Všude byla jen popraskaná omítka a pod ní vykukovalo oranžové zdivo.

Levou rukou se opřel vlevo o vlhkou zeď. Drolila se mu pod rukama a padala na boty.

Zhluboka se nadechl a přemístil světlo na druhou stranu. Před ním se skvěl nápis *A JSME V PRDELI*. Pravděpodobně vyrytý klíčem.

Ještě v prdeli nejsme, kamaráde. Ale brzy budeme. Míříme tam mílovými kroky a nic na tom nezmění ani tahle procházka krysí alejí.

Kromě toho vyrytého zoufalého výkřiku do tmy tam nebylo nic, co by mu mohlo pomoci.

Takže je to pochopitelně slepá ulička. Přesně, jak předpokládal. Jen díra do zdi, která má mást a svěst ze správné stopy. Teď ovšem byla interesantní otázka, kde že to ta správná stopa je...

Saša se pohnul dopředu, baterka zablikala a zhasla. Aby dala najevo, jak fatální to má být, neukončila svůj mizerný život náhle a lusknutím prstů, ale pozvolným blednutím, aby ještě umocnila slova na zdi. Ten, kdo to psal, měl určitě světla na rozdávání. Nebo dobré nálady.

Zastrčil baterku do kapsy a v duchu si zanađával, že nebyl neústupnější a tak lehko se vzdal mobilu. Mohl mu krásně posvítit.

Sunul se podél zdi a snažil se vnímat potrubí nad hlavou. Zbývaly mu tři roky do padesátky a občas si ráno při vstávání připadal jako po mrtvici. A rozhodně tomu nepomáhalo tohle vlhké prostředí a chůze v předklonu.

Zastavil se před těžkými kovovými vrátky. Petlice tu byla jiná než z druhé strany. Měla kulový úchyt, na němž cítil stouletou popraskanou barvu.

Možná...

Sáhl do kapsy, ale došlo mu, že baterka dosloužila. Zaklel – a zřejmě víc nahlas, než by chtěl, protože na druhé straně okamžitě uslyšel kroky.

Dvířka se otevřela a před očima se mu objevily troje nohy. O lepším světle nemohlo být řeč, ale aspoň špinavou podlahu před ním prosvětlyly dvě funkční baterky.

Andrea mu podala ruku a pomohla na nohy. Oprášil si kalhoty. Otočil se. Viděl za sebou táhlé stopy na špinavé podlaze. Kdyby si posvítíl dovnitř, krásně by byla vidět zatáčka, kde to tak vonělo pizzou. Jediný příjemný úsek.

„Připadal jsem si jako ve spalovně mrtvol,“ ohodnotil Saša svoji exkurzi po metr vysokých tunelech. Oprášil si svetr a byl rád, že ve tmě nevidí oblak prachu, který se z něj dozajista zvedl. „Je to docela sranda, když si nebudete představovat, kolik lidí tam zařvalo. Už jsem pár věznic viděl, ale tady to má lahůdkovou atmosféru.“

Andrea Šimečková mu dala ruku na pusku. Voněla po vanilce a chutnala jako rok stará mrtvola. Vzhledem k tomu, kam před pár minutami ty ruce strkala, ho to ale vůbec nepřekvapilo.

„Míň mluvit, víc jednat. Máme patnáct minut.“ Sklonila se nad stolem, kde byla rozložená mapa věznice. „Pojďte všichni ke mně.“

Saša se jí naklonil přes rameno a stejně tak i zbylé dvě osoby v místnosti.

Lenka a Roman *Tramtádádovi*. Saša zapomněl jejich příjmení ve chvíli, kdy mu je Andrea představila. Ona byla vysoká, okatá, usměvavá. On byl pupkatý, plešatící, zamračený. Ona mluvila jen tehdy, když to mělo smysl. On komentoval každou událost, kterou jim *Velký bratr* naservíroval. Ona

měla bystrý pohled ředitelky střední školy, on koukal jako autista ztracený uprostřed obchodního domu.

„Takže to byla slepá ulička?“ zeptala se Andrea Saši.

„Doslova i obrazně,“ přikývl. „Podle mě to je tunel, kterým se za války propojovaly obě části věznice. Nejspíš proto, aby nikdo nevěděl, jaké vězně to sem vlastně přivázejí a v jakých podmínkách tady žijí. Ještě mě napadlo, jestli někdo něco nevyryl do kovových dveří, ale ani tam nic není.“

Roman *Tramtadád* zavrtěl hlavou. „Něco tam muselo být.“

„Jo. Hromada krysích hoven,“ potvrdil Saša. „Jestli chceš, můžeš je jít přehrabat, možná tam najdeš nějakou nápovědu, jak se pohnout dál.“

Otylý prodavač trdelníků se ušklíbl. „Ne, děkuju. Beztak je ta holka mrtvá.“

Jeho žena se na něj ostře podívala. „No Romane...“

„No co,“ pokrčil rameny, „vždyť je to pravda.“

Andrea zavrtěla hlavou. „Máme deset minut.“ Jezdila prstem po mapě a nakonec zakotvila na malém bodě vpravo nahore. „Tohle místo je jako jediné šrafované. Proč?“

„Protože ho tak nakreslili,“ vysvětlil Roman *Tramtadád* a vyfasoval za to další krvelačný pohled od své lepší polovičky. Saša se snažil představit sám sebe a toho chlapa v hospodě u piva. Nebo v redakci při nějakém rozhovoru. Vádila mu každá jeho věta zakončená olíznutím tučných rtů. Zvláštní, jak si člověk dokáže vypěstovat averzi během několika minut. Na to musí být talent. Nebo nějaké speciální fluidum.

„To znamená, že tam bylo nějaké prázdné místo,“ odpovéděl Andree a viděl, že příkyvuje, že si to uvědomuje. „Ale tahle mapa je skutečná. Tedy aspoň myslím.“ Ukázal do rohu, kde bylo nad železnou otevřenou klecí žluté zdivo.

Posprejované a ozdobené mokvajícím flekem. „Podle mě tam byl rozvod elektriky. Nebo trezor. Tohle byla podle všeho řídicí místnost, tak by to odpovídalo. Už to bude dávno zabetonované.“

Lenka *Tramtadádová* zamrkala dlouhými řasami. „A co z druhé strany?“

Andrea přikývla. „To je pravda.“

„Jenže od těch dveří nemáme klíč.“

Roman *Tramtadád* lusknul prsty. „Tak si ho vyčarujeme.“

„Jsi tady jen do počtu, zlato,“ zchladila ho jeho žena. Řasy jí povadly, oči se rozšířily. Saša si dokázal živě představit, jak bude vypadat jejich večer, a ta vize ho bavila víc než celý tenhle podnik.

„O to tu šlo, ne?“ odpověděl Roman *Tramtadád*.

Ozvalo se zabušení na druhé dveře. Saša se otočil, s nefunkční baterkou v ruce k nim došel a otevřel malou špehýrku ve výši očí. Před ním se objevila gumová maska. Mohl to být bahenní muž nebo Boris Jelcin, takhle v šeru se to těžko odhadovalo. Postava držela v ruce hořící svíčku.

„Potřebujete nápovědu?“ zabublala hlasem, kterého se měli návštěvníci nejspíš bát.

Saša se otočil do místnosti, udělal krok dopředu, aby si zvýraznil tři siluety, a zahulákal, jestli potřebují nápovědu.

Andrea odpověděla, že ani náhodou, Roman *Tramtadád* zopakoval svůj poznatek o tom, že je ta holka už stejně mrtvá, a jeho žena všechny poprosila, ať jejího muže ignorují. A taktéž nápovědu odmítla. Ženy téhle doby jsou zkrátka silnější a trpělivější.

Saša poděkoval, vrátil se ke stolu a nechal Andreu užít si svou první únikovou místnost. Až tady viděl, jak chutná návrat do dětských let.

KAPITOLA 3

Přes všechno, co kdy Saša Andree řekl, se v Křídelní ulici nikdy necítil ve své kůži.

A přes všechno, co mu kdy navyprávěla při svěřovacích večerech ona, věděl, že ona se necítila ve své kůži ve společnosti nájemníka.

Nebylo úplně komfortní o sobě uvažovat jako o nájemníkovi, ale jejich vztah byl spíš potřebou než nějakým opravdovým splnutím citů, nebo jak se to v dnešních nekonečných telenovelách nazývalo. Jeden den tu byli novinář Alexandr Kraus a policistka Andrea Šimečková a ten další pár, v němž oba ještě po roce hledali svoje pevné místo.

Saša zaostřil do dálky na sídliště přikryté korunami stromů. Byla půlka dubna, aprílové počasí se ještě nestihlo řádně projevit, ale jaro už zlehka přicházelo. Nebyl to žádný nápor, žádné nálety vlaštovek a pampelišky rašící v popraskaném asfaltu, jen bylo znát, že stromy chytají nějaký malachitový nazelenalý nádech. A na něco se chystají.

Přimhouřil obě oči. Po delší době si uvědomil, že mu není po těle úplně stoprocentně.

Bylo to už rok, co se přistěhoval k jediné ženě, která mu kdy zachránila život. Tehdy mu to přišlo správné. Patřičné. Lidé, kteří kvůli sobě riskují, k sobě patří. Nemělo by to tak být?

Mělo, odpověděl si vnitřním hlasem, který poslední rok slábl. Měl tolik práce, že jeho osobní démoni museli ustoupit. Mělo by to tak být, kamaráde, a ty pěkně šoupej nohama, protože nikoho lepšího nikdy nenajdeš.

Andrea ho zleva chytla za předloktí a přitáhla si ho blíž. „Na co myslíš?“

„Na nic zvláštního,“ mrknul na ni. Odvrátil pohled od oprýskaných panelových domů. „Jen si tak říkám, jak asi musíš být šťastná, žes mě měla v týmu.“

„Ale no tak... Nebyl jsi tak hrozný.“

„Nevyřešil jsem ani jeden problém, ani jednu hádanku.“

„Z tvých nápadů vznikaly další nápady...“ Andrea zakroužila prstem ve vzduchu, „znáš to, někdo se chytil tvé myšlenky, upravil ji... A hlavně jsme tvoje špatné nápady eliminovali a zůstaly jen ty dobré. To je plus.“

Saša se na ni koutkem oka podíval. Její potutelný úsměv byl jasně viditelný.

„To myslíš vážně?“ zeptal se.

„Ani trochu. Nechce se mi věřit, žes byl někdy aktivní policajt,“ rýpla si s chutí.

„Tohle nemá s policejní prací nic společného. Je to jako hra na vojáky. Nepotřebuješ jít do války, abys někoho zvládla zastřelit dřevěnou pistolkou,“ podotknul Saša a nechtělo se mu věřit, že sám sebe obhajuje poté, co se plazil v krysím trusu.

„Já vím, já vím,“ Andrea mu stiskla ruku, „ber to tak, že tady nebyly týmy, byli jsme jedno tělo.“

„A já byl váš nádor,“ přitakal.

Zasmála se. „Jestli ti to vyhovuje. V každém případě jsem ti chtěla poděkovat, že jsi vůbec šel. Možná jsi to ještě nezaregistroval, ale tohle byli moji první kamarádi, které jsi poznal. To už něco znamená.“

Saša si odkašlal. „To jsou jediní kamarádi, které máš, krásko. Nevím, jestli sis toho během svého pestrého života všimla, ale nejsi zrovna společenský typ. Proto máš mě. Stačí

ti jeden mozek, který tě občas popíchne a občas vyprovokuje k nějaké zbytečné hádce. Tak málo ti stačí ke štěstí.“

A také bylo pravdou, že Roman a Lenka *Tramtádovi* byli spíš přátelé Andreiny matky. Paní Šimečková masírovala svoje klienty v jednom z nejluxusnějších karlovarských hotelů, poznávala spousty lidí a některé z nich se snažila nenápadně vecpat do dceřina „všedně nebezpečného“ života. Tak nazývala Andrein stereotyp, kdy dva měsíce ležela v papírech a šedesátý den na ulici střílela padouchy. Tvrdila, že kromě lidí, jimž nasadí klepeta nebo jim ustřelí půlku hlavy, nemá šanci vidět další obyvatele téhle veselé planety. A snažila se s tím něco dělat. Saša to toleroval. Sám věděl, jaké to je, když na něj rodič v něčem tlačí. Dokud matka Andree nesjednávala rande přes internet, nechával ji užívat si dohazovačskou roli.

Když Andreu minulý rok poznal, byla pro něj jen jednou nepříjemnou policistkou v místnosti. Viděl odznak, šátek a studený čumák schovávající se za paragrafy. Nezval ji k sobě domů. Přišla společně s jediným případem, na kterém se rozhodl po odchodu od policie s místní kriminálkou jako bývalý expert na pouliční práskače spolupracovat.

V den, kdy sundal uniformu a začal žít nudným životem, ještě netušil, jaké následky bude mít jeho předělaný vinný sklep. Mezi poloprázdnými regály měl vlastnoručně zřízenou kartotéku se všemi živly, které mu za dob na ulici prošly pod rukama. Kriminálníci, kteří se rozhodli spolupracovat s policií. Zločinci, kteří k tomu byli přinuceni. Lidé, kteří neměli jinou volbu. Do vězení se chce málokomu a vidina svobody, tedy takové, kdy se člověk musí ohlížet přes rameno, je vždy lákavější než studená cela a kamera na záchodech. Saša během aktivní služby tyhle ovlivnitelné jedince odchyťoval,

„překonvertovával“ a udržoval v bdělém stavu. A bylo mu líto zbavit se patnáctileté námahy. Takže si s sebou při odchodu, tak trochu pod radarem, tuhle námahu odnesl.

Kdyby věděl, jak mu tohle rozhodnutí změní život, možná by všechno spálil.

A nepoznal by Andreu.

A jeho dům by nevyletěl do povětří...

Nestrávil by dva týdny v nemocnici...

Jenže jeho články na blogu by byly mnohem chudší. To byla druhá věc. Lidi milovali krev, ačkoli to málokdo přiznal. Jen pochopitelně nesměla být jejich. Čím byl případ krvavější a brutálnější, tím víc lidí fascinoval. Když se k tomu přidala visačka *zažito na vlastní kůži*, lidi se mohli přetrhnout, aby vymysleli co nejoriginálnější komentář. Prostý lid chtěl hlavu na kůlu. Pachatelovu, samozřejmě. S touhle vidinou se jim dítěti před spaním mnohem snáz zpívala ukolébavka.

Saša jim přesně tohle pár let dával, protože peníze byly potřeba a nabídka z místního *Liberálu* seriózní. Měl kde brát, měl komu poskytovat. Čtenářů měl dost, redakci zásoboval v pravidelných intervalech, a když viděl, jak spokojeně se při rostoucím zájmu o jeho výplody tvářil šéfredaktor (Saša by přísahal, že mu někdy i tekly sliny), poznal, že se rozhodl správně. Musel udržet dům, musel se postarat o otce a někde mezi tím byl i jeho vlastní život.

A vyústilo to až do dnešní doby, do knihy, o které nikdy nepřemýšlel a snažil se ji vytěsnit z hlavy i teď. A její vydání se nebezpečně blížilo.

Panelový dům se před nimi otevřel a přivítal je svým typickým zápachem. Saša tu vždy cítil něco kyselého. Jeho dům byl odsud vzdušnou čarou necelý kilometr, přesto si

pamatoval, jak to tam vonělo, když všichni v okolí vařili a měli otevřená okna. Když Havel, dvoumetrový chlap s vojenským ježkem, v červnu sklízel rajčata, visely mu na plotě všechny děti z okolí. Přitáhl si je jako hospoda letité alkooholiky. Oproti tomu tady byly cítit zkažené potraviny, plesnivé noviny a staré nemyté kontejnery.

Jestli někdy tenhle vztah krachne, uvědomoval si Saša, nebude to kvůli lidem, ale kvůli prostředí.

Přiblížil se s Andreou ke vchodu číslo tři sta dvacet tři. Sklo dveří bylo naprasklé. Vedle nich ležela z jedné strany miska s vodou. Někdo z nájemníků se rozhodl, že bude nemírně humánní, když bude napájet jedinou toulavou kočku, která se schovávala pod schody.

A na druhé straně stál mladík opřený pod světlem.

Dvacetiletý, hubený jako párátko, oblečený v džínách a sportovním saku. V bezvýrazném obličejí zářily především vystouplé lícní kosti a obrovské oči. Vlasy měl učesané do jedné velké vlny, která mu na levé skrání prakticky překrývala ucho. Tvář měl hladkou a skoro to vypadalo, že se ještě neholí.

Saša by se mohl vsadit, že to je i pravda. Když tohohle kluka viděl naposledy, táhlo mu na sedmáct a byl to těžký punker. V šatníku měl jen kožené bundy, nosil náramky s vyleštěnými hroty a proklínal všechny lidi, kteří neviděli svět stejně černě jako on. Rád v bytě třískal dveřmi, osmiletemu kokršpanělovi, který patřil jeho matce, jednou nasadil při venčení masku Adolfa Hitlera a ve slovníku měl spojení typu „můžeš mi skočit na kořen“ nebo „mně z vás zezelená žalud“. Byl dítě k zulíbání.

Teď oproti té tři roky vzdálené době působil mnohem kultivovaněji. Kila nenabral, mozkovou hmotu snad ano.